

Arrest

nr. 254 261 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2018 en heeft zich op 30 januari 2018 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 6 december 2019.

1.3. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijnse en bent u op 17 maart 1980 geboren in het Bedawi kamp in Libanon. U bent een soennitische moslima van Arabische origine. U bent bij UNRWA geregistreerd. U volgde een opleiding als opvoedster en werkte gedurende drie jaar voor een Franse organisatie. U huwde op 31 oktober 2007 met R.(...) A.(...) A.(...) en u heeft twee kinderen. U ging samen met uw echtgenoot buiten het kamp wonen. Uw echtgenoot stierf ten gevolge van ziekte op 13 juni 2014. Tijdens zijn ziekte heeft uw schoonvader stiekem de vingerafdruk op een verkoop document van jullie appartement gezet. Het appartement zou dan aan de schoonfamilie toebehoren. Na de dood van uw echtgenoot wilde uw schoonfamilie dat u het huis verliet. Uw kinderen werden regelmatig hardhandig door de schoonfamilie behandeld. Ook de man van uw schoonzus uitte dreigementen om u uit het huis te krijgen. U weigerde echter en in 2016 werd u door de politie samen met uw kinderen uit het huis meegenomen hetgeen erge indruk maakte op de kinderen. U probeerde de plooiën met uw schoonfamilie glad te strijken, tevergeefs echter. U verhuisde naar een huurappartement, eveneens buiten het kamp. U werkte als sociaal assistente voor UNICEF waardoor u zelf de kosten van de huur kon betalen. Eens verhuisd werd u lastig gevallen door jonge mannen met de intentie om uw eer te bedoezen. De schoonfamilie wil dat de kinderen bij hun komen wonen.

U heeft het land verlaten op 31 december 2017. U reisde via Ethiopië naar Brazilië. De reis zette zich verder naar Bolivia, terug naar Brazilië en vervolgens naar Spanje waar u op 19 januari 2018 aankwam. U diende in Spanje een verzoek om internationale bescherming in op 23 januari 2018. U reisde de volgende dag verder naar België waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende, meer bepaald op 24 januari 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een originele identiteitskaart van u, uw dochters en uw overleden echtgenoot, een kopie van de overlijdensakte van uw echtgenoot, een originele huwelijksakte, een document van de veiligheidsdiensten van al-Bedawi kamp, een originele UNRWA registratiekaart, een origineel attest van UNRWA, medische attesten in verband met de psychologische toestand van uw dochter en medische attesten in verband met uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst 1D sluit alleen personen uit die "thans" de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat **alleen** degenen die **daadwerkelijk** de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten **kort vóór het indienen van een asielverzoek** in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk (en kort*

voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming) de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en geregistreerd was bij UNRWA (Doc 6, doc 8, CGVS p. 11). Volgens het document had u toegang tot de diensten die aangeboden werden door UNRWA. U verklaarde als kind weliswaar naar scholen van UNRWA geweest te zijn maar maakte verder geen gebruik meer van de diensten van UNRWA. Ook uw kinderen gingen niet naar UNRWA scholen (CGVS p.10, p.11). U stelde dat personeel van UNRWA in de laatste dagen van het leven van uw echtgenoot in 2014 langs kwam. Na evaluatie van jullie situatie waren ze van mening dat jullie niets tekort kwamen (CGVS p.11). U legde een document van UNRWA neer waaruit blijkt dat u niet ingeschreven bent in het sociale programma, maar wel kan rekenen, indien gewenst, op al de andere diensten die UNRWA aanbiedt (doc 6).

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u niet heeft daadwerkelijk (en recent) de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen. Bijgevolg valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u het land heeft verlaten omdat u niet wil dat uw kinderen door uw schoonfamilie opgevoed worden (CGVS p.17, p.18).

Nu kan er aangestipt dat volgens het, in uw geval soenitische, familierecht dat gangbaar is in Libanon en zoals u zelf verklaart, de familie van de vader na scheiding of overlijden van deze laatste het recht heeft om de opvoeding van de kinderen vanaf een bepaalde leeftijd te verzorgen (CGVS p. 5, 6). Dat u hier niet mee akkoord bent is mogelijk en begrijpelijk, maar dergelijke problematiek valt op zich niet binnen het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en kan bijgevolg niet automatisch leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

U vreest door de Libanese autoriteiten opgesloten te worden daar u de wet overtreden hebt en u uw kinderen hebt meegenomen naar het buitenland (CGVS p.12). Het is aan de Libanese autoriteiten om uit te maken hoe ze hun familierecht inrichten als ook de bestraffing van het niet naleven van deze wetgeving. Dat u bij een terugkeer naar Libanon bestraft zou worden voor een wetsovertreding kan op zich evenmin automatisch leiden tot de conclusie dat u een internationale beschermingsstatus dient te worden toegekend. (CGVS p.18).

Bovendien slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u niet over de voogdij over uw kinderen beschikt, dat u deze voogdij in de toekomst zult verliezen of dat u daadwerkelijk een wetsovertreding zou hebben begaan door samen met uw kinderen Libanon te verlaten. Integendeel, u verklaart immers zelf dat u over de voogdij beschikt (CGVS p. 5). Uw verklaring dat uw kinderen op negenjarige leeftijd automatisch onder voogdij van uw schoonfamilie zouden geplaatst worden is niet correct aangezien volgens het soenitisch familierecht de moeder de voogdij sinds 2011 pas kan verliezen wanneer de kinderen 12 jaar zijn (CGVS p. 7). Kennis die verwacht mag worden van een moeder die daadwerkelijk de voogdij dreigt te verliezen over haar kinderen. Daarenboven blijkt dat binnen het soenitisch familierecht de mogelijkheid bestaat dat de rechtbank beslist dat de voogdij voor de moeder in het belang van het kind verlengd wordt en heeft u probleemloos op legale wijze het land met uw kinderen kunnen verlaten terwijl hier wettelijk gezien inderdaad toestemming voor nodig is behalve indien een Palestijnse vrouw om juridische redenen de volledige voogdij heeft over haar kinderen.

U stelt dat u dit alles heeft kunnen regelen via aan advocaat die ambtenaren en zelfs een rechter zou hebben omgekocht. Dit betreft evenwel een blote bewering die u op geen enkele manier kunt staven. Dat u met 2000 \$ een advocaat zou kunnen betalen die met dat bedrag de nodige ambtenaren en zelfs een rechter zou kunnen omkopen om een voogdijkwestie en verschillende valse paspoorten te regelen op een dusdanige professionele manier dat u als alleenstaande vrouw probleemloos het land kunt

uitreizen terwijl u gevisieerd zou worden door uw schoonfamilie die zelf ook over de nodige politieke connecties zou beschikken is daarenboven weinig waarschijnlijk (CGVS p. 4, 5 6, 19) .

Bovendien laat u na documenten voor te leggen die enig uitsluitel zouden kunnen geven over uw werkelijke familierechtelijke situatie en legt u afwijkende en vage verklaringen af over de kwestie of u al dan niet over dergelijke documenten zou beschikken wat allerminst overtuigt (CGVS p. 6).

Wat betreft de beweerde problemen die u ondervond met uw schoonfamilie kan er het volgende opgemerkt worden. Na de dood van uw echtgenoot in 2014 ging de relatie met uw schoonfamilie er volgens uw verklaringen op achteruit (CGVS p.13). Uw schoonfamilie wilde u het huis uit (CGVS p.14). U weigerde initieel op deze vraag in te gaan en werd volgens uw verklaringen uiteindelijk door de politie uit het appartement gezet. Nadat u verhuisd was naar een appartement buiten het kamp waar u zelf de huur van betaalde, kende u geen problemen meer met de schoonfamilie. U verklaarde dat het appartementsgebouw waar u woonde met uw echtgenoot ingeschreven stond op naam van uw schoonmoeder, die de Jordaanse nationaliteit bezat (CGVS p.8).

Het is niet abnormaal dat de eigenaar van een pand bepaalt wie zijn intrek neemt in de woning. U weigerde evenwel het huis te verlaten, waardoor de schoonfamilie hun toevlucht nam tot de politie die u uiteindelijk in 2016 uit het huis zette hetgeen volgens uw verklaringen tot een traumatische ervaring bij uw dochter leidde (CGVS p.14). U spreekt hierbij van dreigementen. Los van het feit dat het hier een gebeurtenis betreft die u op geen enkele manier kunt staven gaat hier eveneens over het afdwingen van de wet en kan deze beweerde gebeurtenis niet leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Nadat u uw eigen stekje gevonden had in 2016 kende u immers geen concrete problemen meer met de politie en uw schoonfamilie (CGVS p.19). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat het de schoonfamilie erom te doen was om u uit het appartementsgebouw te krijgen, hetgeen, daar ze de eigenaars waren, perfect legaal was.

U verklaarde nog dat uw schoonvader in de laatste dagen dat uw echtgenoot leefde zijn vingerafdruk om een papier had gezet om hem op die manier te onteigenen. Dit is niet aannemelijk daar het niet alleen een bevreemdende gang van zaken zou betreffen maar evenmin overeenstemming is met uw voorgaande verklaringen waarin u stelde dat Palestijnen geen eigendommen mogen bezitten. Daar u verklaarde dat uw echtgenoot Palestijn was, kan hij bijgevolg niet de eigenaar zijn van het appartement (CGVS p.8). U heeft bovendien nog tot 31 december 2017 gewacht alvorens Libanon te verlaten.

Eenmaal dat u uit het huis verdreven was in juni 2016, wilde de schoonfamilie de kinderen volgens uw verklaringen recupereren (CGVS p.9, p.14). U verklaarde dat uw schoonfamilie via uw kinderen geld opstrekten van religieuze organisaties. Uw schoonfamilie wilde de kinderen dan ook in deze organisaties inschrijven (CGVS p.16). U gaat ervan uit dat uw schoonfamilie uw kinderen slecht gaat opvoeden en dat uw kinderen bij de groeperingen terecht zouden komen (CGVS p.9). U kan dit echter niet aannemelijk maken. U dacht dat uw kinderen naar fundamentalistische scholen gestuurd zouden worden. Nu kan er aangestipt dat u initieel verklaarde dat na de dood van uw echtgenoot, uw dochter niet meer naar de school waar haar vader les gaf wilde gaan. U heeft haar dan van school veranderd naar een school waar de helft van het inschrijvingsgeld van weeskinderen door de school zelf betaald werd (CGVS p.10). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat uw schoonfamilie eiste dat de kinderen naar die school gingen en u verplicht werd hiermee akkoord te gaan. U wijzigde nogmaals uw verklaringen en stelde dat uw dochter niet meer naar school ging in Libanon omdat ze ziek was (CGVS p.15). U legt aldus geen gelijklopende verklaringen af over de schoolloopbaan van uw dochter waardoor de geloofwaardigheid ervan verloren is gegaan.

Voorts wilde u niet dat uw kinderen naar de scouts gingen die door de groeperingen ingericht werd (CGVS p.13). U vreesde immers dat ze daar op termijn een wapenopleiding zouden moeten volgen (CGVS p.13). Dit is nogal vergezocht. Uw kinderen zijn momenteel twaalf en zeven jaar oud. Het zijn bovendien twee meisjes. Het is in dat opzicht weinig waarschijnlijk dat extremistische groeperingen meisjes een wapen in hun handen zouden duwen en hen hierin zouden opleiden (CGVS p.14). Voorts stelde u dat uw schoonfamilie uw kinderen sloeg. Dit dient eveneens enigszins gekaderd te worden. Zo blijkt dat uw schoonfamilie nogal bijgelovig was. In de laatste maanden dat uw echtgenoot nog leefde mocht uw dochter niet huilen aangezien men ervan uitging dat dat ongeluk bracht. Deed ze dit toch, dan werd ze geslagen (CGVS p.15, p.16). Er kan aangenomen worden dat de spanning in een situatie waar een persoon terminaal ziek is hoog kan oplopen en mensen hun zelfbeheersing kunnen verliezen. U bent bovendien geen klacht gaan indienen naar aanleiding van deze mishandelingen. Integendeel u wilde het terug goedmaken met de schoonfamilie en hen voor u winnen zodanig dat jullie in het huis

konden blijven wonen. Dit ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees. Er kan immers aangenomen worden dat wanneer uw kind dermate zwaar mishandeld zou worden door uw schoonfamilie en uw kinderen verplicht worden naar organisaties en groeperingen te gaan die er een extremistisch gedachtengoed erop nahielden, u niet meer met deze mensen onder hetzelfde dak zou willen wonen. U stelde zelfs dat u nooit naar het buitenland zou gegaan zijn als u nog in het huis had kunnen blijven wonen (CGVS p.15). U kan aldus niet aannemelijk maken dat uw kinderen dermate slecht behandeld werden door uw schoonfamilie (CGVS p.16). Er kan bijgevolg moeilijk geconcludeerd worden dat hier sprake is van een systematische en persoonlijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en die van de dochter bevestigen uw afkomst en identiteit. Wat betreft de identiteitskaart van uw echtgenoot kan er aangestipt worden dat dit geen origineel documenten betreft. Het is een louter geplastificeerde kopie van een identiteitskaart. Ondanks dat u hiermee geconfronteerd werd, bleef u krampachtig vasthouden aan uw standpunt dat dit wel degelijk de originele identiteitskaart van uw echtgenoot betrof (CGVS p.11). Uw huwelijksakte bevestigt uw huwelijk met de man in kwestie. Wat betreft de overlijdensakte is ook dit slechts een kopie waar iets op bijgeschreven geschreven staat. U zou dit document via de advocaat tegen betaling geregeld hebben. De bewijswaarde van dergelijke frauduleus bekomen documenten is dan ook miniem (CGVS p.4). Met uw UNRWA registratiekaart en het attest van UNRWA toont u aan dat u bij UNRWA geregistreerd was als ook op welke diensten u kon rekenen. Het document van de veiligheidsdiensten bevat op zich geen informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Het dateert reeds van 3 augustus 2017 en uit niets blijkt dat de veiligheidsdiensten sindsdien daadwerkelijk stappen hebben ondernomen hoewel u nog in Libanon verbleef. Het bevat voorts geen referentie naar de uitspraak van de shariarechtbank noch enige verduidelijking over een eventuele uitspraak van een familierechtbank. Het betreft dus hoogstens een mogelijke aangifte van uw schoonbroer. Uit de medische attesten aangaande uw echtgenoot blijkt dat hij ziek was. Uw medisch attest stelt dat uw lymfesysteem niet zo goed werkt hieruit kan echter niet worden afgeleid dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U legde ook documenten neer aangaande uw dochter. Uw dochter heeft vermoedelijk een ASS (autismespectrumstoornis), waardoor ze nood heeft aan veel structuur en een stabiele omgeving. Daar u verklaarde dat u er zelf in slaagde een huis te huren en werkte, kan er aangenomen worden dat u in staat bent een stabiele structuur voor uw kind uit te bouwen in Libanon.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw levensomstandigheden in Libanon niet onmenselijk waren. Zo verklaarde u dat u niet wilde dat uw kinderen in het kamp zouden opgroeien. U slaagde er in om een appartement buiten het kamp te huren. U voorzag zelf in uw levensonderhoud en wilde aan de buitenwereld tonen dat u een sterke vrouw en een goede moeder was (CGVS p.9). U werkte bij UNICEF waar u zo'n 400 dollar verdiende. Voorts kreeg u 200 dollar per maand van iemand in de VS om u te steunen bij de opvoeding van uw kinderen (CGVS p.9). Voor uw huwelijk had u ook een tijdje bij een Franse organisatie gewerkt (CGVS p.10). Voorts kon u rekenen op financiële hulp van familie die woonachtig was in het buitenland (CGVS p.19). U verklaarde dat uw reis zo'n 20000 dollar gekost heeft en u betaalde nog eens 2000 dollar aan de advocaat om de nodige documenten te regelen. Louter en alleen de vaststelling dat u erin slaagde om samen met uw vader en uw broers zo veel geld bijeen te brengen bevestigt dat u voldoende financiële ruimte had om in uw behoeften te voorzien op menswaardige wijze. U heeft verder nog een sociaal netwerk daar uw vader ook nog steeds in Libanon woonachtig is.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.)

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 27 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20200327_2.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 'violent incidents', waarvan 18 'battles', 17 'explosions/remote violence', en 14 gevallen van 'violence against civilians'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie 'violence against civilians' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie 'explosions/remote violence' één en in de categorie 'battles' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

In Zuid-Libanon blijft de situatie kalm ondanks een periode van toenemende spanningen nadat op 25 augustus 2015 boven de zuidelijke buitenwijken van Beiroet een Israëlische drone crashte en een andere ontplofte. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om een escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten.

In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie in het kamp te verbeteren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds.

In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. De voorbije jaren leidde het geweld in Libanon niet tot significante volksverplaatsingen maar slechts tot tijdelijke ontheemding in het Palestijns vluchtelingenkamp Ain al Hilwah en Mieh Mieh.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/6, §5, a) tot c) juncto artikel 48/6, §1, eerste zin en §4 van de Vreemdelingenwet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij

de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoekster, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel argumenteert verzoekster dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te vallen. Zij zet in dit verband het volgende uiteen: *“Dat de verzoekende partij zich de redenering ontwikkeld door Nansen eigen maakt :*

Het CGVS stelt in zijn redenering dat om onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D te vallen, de verzoeker effectief beroep gedaan moet hebben op de bijstand van UNRWA kort voor het verzoek om internationale bescherming. Deze interpretatie ligt volgens het CGVS in lijn met het Bolbol-arrest van het Hof van Justitie waarin het Hof stelt dat een Palestijnse vluchteling om onder het toepassingsgebied van artikel 1D te vallen, dient aan te tonen dat hij gerechtigd is op bijstand van UNRWA en deze daadwerkelijk heeft ingeroepen.

Deze redenering gaat in tegen de ratio legis en het doel van artikel 1D Vluchtelingenverdrag dat blijkt uit voorbereidende werken van het Vluchtelingenverdrag en het standpunt van UNHCR dat uitgewerkt werd in samenwerking met UNRWA.

Uit de voorbereidende werken blijkt duidelijk dat er binnen de internationale gemeenschap geen twijfel bestond over het feit dat Palestijnse vluchtelingen onder het toepassingsgebied van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag vallen. Er was met andere woorden een algemene erkenning dat zij als groep voldeden aan de vereiste van vervolging vervat in het Vluchtelingenverdrag. Artikel 1D kent aan Palestijnse vluchtelingen een afzonderlijk specifiek statuut toe ten einde hun continue bescherming en recht op te rug keer te verzekeren.

In die zin kan de uitsluiting onder 1D niet gelijkgesteld worden met een uitsluiting onder 1F waarvan de ratio legis is dat omwille van de gruwelijke daden begaan door personen die in se aan de criteria van vluchteling voldoen, zij bescherming onwaardig zijn. Gezien artikel 1D ingevoerd is vanuit beschermingsoogpunt kan er geen enge interpretatie van het eerste lid van dit artikel voorgestaan worden, zoals dit voor artikel 1F wel het geval is. (...)

Volgens UNHCR strookt de redenering van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol niet met het doel van artikel 1D. UNHCR beveelt daarom in toepassing van artikel 3 Kwalificatierichtlijn aan dat de lidstaten de gunstiger interpretatie van UNHCR volgen. Bijgevolg is artikel 1D Vluchtelingenverdrag van toepassing op alle Palestijnse vluchtelingen die onder het mandaat van UNRWA vallen. Ongeacht wanneer en of ze geregistreerd zijn, of ze de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen of niet. In principe kunnen ze immers een beroep doen op UNRWA. Onder het mandaat van UNRWA vallen de Palestijnse vluchtelingen van 1948 en hun descendenten evenals de Palestijnen die ontheemd werden als gevolg van het conflict van 1967 (die niet in aanmerking komen voor registratie).

Hieruit volgt dat ook al heeft een Palestijnse vluchteling nooit in UNRWA-mandaatgebied geleefd, hij onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag valt omdat hij een Palestijnse vluchteling onder UNRWA-mandaat is en in aanmerking komt voor bijstand van UNRWA. In een tweede beweging wordt dan onderzocht of de Palestijnse vluchteling onder de insluitingsclausule van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag valt.” Het voorgaande rechtvaardigt naar mening van verzoekster reeds de vernietiging van de bestreden beslissing.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar asielmotieven en de beoordeling hiervan door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster richt zich vooreerst tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gemotiveerd: *“Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”* Verzoekster stelt dat zij niet in een kamp woonachtig was, noch tijdens haar huwelijk, noch tijdens haar weduwschap, noch toen zij op haar eentje ging wonen, hetgeen precies de kern van de problematiek

raakt. De bestreden beslissing steunt volgens verzoekster derhalve op een foutieve feitenvinding, hetgeen *de facto* de vernietiging van de beslissing tot gevolg dient te hebben.

Ook de verdere motivatie van het Commissariaat-generaal kan naar mening van verzoekster niet weerhouden worden. Zij formuleert haar verweer als volgt: *“Dat het CGVS van oordeel is dat het Libanees recht en het Soennitisch recht de kinderen aan de schoonfamilie toevertrouwt en dat de gelegenheid dat de kinderen aan de moeder onttrokken worden niet automatisch binnen de sfeer van de Conventie van Genève zou vallen en dat de verzoeknede partij geen bewijs zou leveren dat zij niet over de voogdij van haar kinderen beschikt.*

Dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij het land met haar kinderen had kunnen verlaten ,zonder toelating van haar schoonvader voor de kinderen, omdat zij de diensten van een advocaat betaald had die hiervoor de nodige stappen had gedaan, ondermeer door de ambtenaren en rechters om te kopen

De verzoekende partij betaalde hiervoor 20 000 dollars, een som en een procedé die het CGVS geenszins betwist

Dat het fenomeen van de corruptie in Libanon algemeen gekend is en ook aan de basis staat van het hevig protest van de bevolking sinds einde 2019 tot heden.

Dat de corruptie ook de magistratuur aantast door het volgende artikel aangetoond wordt (...)

Dat derhalve geenszins kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij effectief valse documenten heeft kunnen bekomen in die zin dat die documenten effectief door de bevoegde diensten uitgereikt werden doch niet naar aanleiding van een regelmatig proces WAARBIJ ONDERMEER HAAR SCHOONFAMILIE UITGENODIGD WERD;

Dat dit ook inhoudt dat in geval van terugkeer naar Libanon de verzoekende partij effectief over geen voogdij zou beschikken en dat zij de kinderen aan haar schoonouders zou moeten afgeven. Zij kan zich immers BINNEN Libanon, moeilijk beroepen op een document dat niet regelmatig bekomen werd. Het document was "geldig" juist om Libanon te verlaten...

Dat de kinderen die reeds wees zijn van hun vader, bij hun moeder willen blijven en door de familie van de vader mishandeld werden.

Dat de kinderen op zich geen waarde hebben en enkel een middel zijn om aan geld te geraken en in het openbare de traditie na te komen.

In dit opzicht is het in de Palestijnse milieu in Libanon, niet tegenstrijdig de kinderen aan een Islamistische organisatie voor wezen toe te vertrouwen waar zij een “correct” geachte opvoeding zullen krijgen.

Dat soort opvoeding wordt aldaar als een eer beschouwd en een gif;

Voor de verzoekende partij betekent dit echter een brainwash opvoeding die tot radicalisering en geweld leidt.

In dezelfde optiek vreest zij dat de kinderen, die ook opgevoed worden met het idee dat zij de organisatie “verschuldigd” zijn, ooit ook een wapen in hun handen zullen krijgen of uitgehuwelijkt gaan worden. (...)

De meisjes aan haar schoonouders toevertrouwen stelt hen bloot aan huiselijk geweld, radicalisme, stopzetting van de studies, vroegtijdig huwelijk enz.

Dat de psychische problematiek van H.(...) in dit kader ook in aanmerking dient te worden genomen, vermits het kind reeds zwaar geschokt werd en een heel kwetsbaar profiel vertoont, waarmee dient rekening te worden gehouden, vrmits de problematiek van de kinderen centraal staat.

Dat de verzoekende partij de problemen met haar schoonouders probeerde glad te strijken geen aanwijzing is voor een gebrek aan vrees, noch voor de geloofwaardigheid van het huiselijk geweld ten aanzien van de kinderen.

Dat het CVGS ten onrechte dit geweld probeert te minimaliseren, ondermeer door te stellen dat dit geweld zich binnen een zeer gespannen periode inschreef, die van het moeilijke einde leven van haar man.

Dat a contrario evengoed kan worden gesteld dat ook de kinderen een moeilijke periode beleefden door het heengaan van hun vader dat zij degelijk realiseerden en dat de meisjes en voornamelijk H.(...) die reeds ouders ook een dringende nood aan steun hadden...

Dat de houding van de grootouders sowieso onaangepast was en op een totaal gebrek aan pedagogie wijst, hetgeen uiteraard dient te worden aangekaart rekening houdende met de psychische problematiek van het kind, dat een aangepaste steun en structuur nodig heeft : in België wordt zij opgevolgd door een psychiater, een kindertherapeut en neemt ze medicatie.

Ook de verzoekende partij wordt aan deze therapie geassocieerd om aangepast op het kind te reageren.

Het kind volgt thans speciaal onderwijs.

Het CGVS houdt met deze elementen helemaal geen rekening, ondanks het feit dat zij volledig centraal staan voor de beoordeling van het relaas van de verzoekende partij en van haar nood aan bescherming. De verzoekende partij dient als vluchteling te worden erkend."

Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verscheidene noties en bepalingen verwacht en uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 1D van de Conventie van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Zij licht haar standpunt toe als volgt: *"Dat de verzoekende partij in casu reeds vluchteling is, als afstammeling van een Palestijnse vluchteling die zelf erkend werd als vluchteling;*

De registratie bij de UNRWA heeft haar de status van vluchteling toegekend:

Deze vluchtelingenstatus leidt op zich naar een bescherming "VAN RECHTSWEGE", hetzij zonder verder onderzoek dan dat van het bestaan van deze status in het herkomstland, en voor zover geen reden van uitsluiting bestaat om redenen bedoeld in artikel 1 E of 1 F (...)

VAN ZODRA IS VASTGESTELD DAT deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.

Dat de verzoekende partij ontegensprekelijk UNRWA geregistreerd was zodat zij als Vluchteling dient te worden beschouwd;

Dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten wanneer zij de grens heeft overschreden, zodat zij zich sowieso de facto niet meer binnen de invloedssfeer van de UNRWA bevindt, vermits zij LIBANON verlaten heeft en zij zich thans in België bevindt.

De vragen die zich vervolgens stellen zijn of de verzoekende partij

- *Van de effectieve "bescherming" of "bijstand" van de UNRWA nog kon genieten, en in casu spreekt de beslissing duidelijk van "bescherming", naast de "bijstand" die de Conventie enkel voorziet*

- *Zich kan beroepen op het ophouden van de "bescherming of bijstand" van de UNRWA*

- *Al dan niet om een gegronde vrees voor vervolgingen of omwille van een risico tot onmenselijke behandelingen, deze invloedssfeer verlaten heeft*

- *Of, welke ook het antwoord moge zijn op de eerst gestelde vragen, een veilige terugkeerreis naar het gebied waar de UNRWA werkzaam was of werkzaam diende geacht te worden, simpelweg al dan niet materieel mogelijk is*

- *Of, indien de terugkeerreis materieel mogelijk is, de terugkeer de verzoekende partij niet blootstelt voor vervolgingen, of zij "een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 " (en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.)*

Dat de verzoekende partij uiteraard een bewijslast draagt doch dat deze verantwoordelijkheid evengoed ook ten laste komt van het CGVS , luidens artikel 48/6§5 a tot d van de wet van 15.12.1980 JUNCTO artikel 48/6 ,§ eerste zin en §4 van de wet van 15.12.1980; (...)

De verzoekende partij als Palestijn uit LIBANON stond bij de UNRWA geregistreerd en stond dus onder diens theoretische bescherming;

Dat de verzoekende partij gedwongen werd LIBANON te verlaten omwille van de persoonlijke problematiek die zij uiteengezet heeft , omwille van het feit dat de UNRWA de facto haar geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden, conform haar opgelegde opdracht en tot slot omwille van de aangroeiende onveiligheid in Libanon en de onbevoegdheid en onmacht van de Libanese regering om de huidige crisis aan te pakken :

Dat al dan niet terecht, de beslissing uitdrukkelijk stelt dat de UNRWA BESCHERMING EN BIJSTAND DIENT TE BIEDEN;

Dat de UNRWA echter nooit voor opdracht had enige fysieke bescherming te bieden aan de bevolking die met andere woorden de burgerlijke bevolking had kunnen beschermen ten aanzien van de aanpak van een politieke beweging, ten aanzien van gewapende bewegingen;

Dat zelfs indien deze opdracht haar was toegewezen, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat de UNRWA over geen militaire of gewapende vleugel beschikt die haar zouden toelaten militaire facties tegen te strijden.

UNRWA scholen en instellingen werden trouwens herhaaldelijk beschoten, hetgeen reeds aantoonde dat de UNRWA haar eigen instellingen niet kan beschermen....

Dat het in casu vaststaat dat de UNRWA HAAR PLICHT EN OPDRACHT NIET MEER KAN NAKOMEN sinds meerdere jaren en dat deze situatie thans nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza maar ook in Libanon en Cis Jordanië verder te steunen door financiering;

Dat de andere verwijten niet relevant zijn en de beslissing niet kunnen ondersteunen;

Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te verklaren."

Verzoekster voegt hier nog aan toe: *“Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.*

Dal het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen, - waaronder het bestaan van twee meisjes waaronder één zware psychische moeilijkheden ondervindt, al dan niet in verband te zetten met de beleefde feiten, zoals ze door de moeder verteld werden,- van het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Dat verder nog dient te worden vastgesteld dat de kans om nogmaals aan werk te geraken voor de verzoekende partij in geval van terugkeer, heel beperkt is :

Dat de situatie van uitsluiting van de niet-Libanezen van de werksfeer recent aangeklaagd werd door de Palestijnsz bevolking in Libanon; (...)”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekster aan dat zij om voormelde redenen vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. Zij probeert deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar algemene informatie over de socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, alsook naar informatie omtrent de budgettaire tekorten van UNRWA waaruit moet blijken dat UNRWA haar verplichtingen niet langer kan nakomen. Ook wijst zij op de systematische discriminatie ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, stelt zij dat de geschetste situatie precies overeenstemt met de situatie die door de haar wordt geschetst en de geloofwaardigheid van het relaas ondersteunt, en betoogt zij dat de verslechterde economische toestand in Libanon, dat bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt. Er dient hierbij ook in acht te worden genomen dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en dat de situatie er ondraaglijk is geworden, aldus nog verzoekster, die hier nog aan toevoegt dat zij als vrouw en Palestijnse vluchteling en als moeder van twee meisjes geen bescherming mag verwachten van de autoriteiten. Zij benadrukt tevens dat haar dochter H. dit jaar 12 jaar wordt in oktober, waardoor het kind automatisch bij de schoonfamilie zou moeten gaan wonen. Verzoekster meent dat zij geen mogelijkheid zal hebben tot een rechtmatig proces. Zij heeft thans geen geld meer en zal er ook geen meer krijgen van haar familie die haar éénmaal geholpen heeft om te vertrekken. Haar schoonfamilie daarentegen heeft geld, is invloedrijk en krijgt ook de steun van politico-religieuze groepen die hen ondersteunen. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een negatieve impact heeft op haar minderjarige kinderen en wijst erop dat het hoger belang van het kind in rekening moet worden gebracht. Onder verwijzing naar het artikel *“Liban : l'État n'est plus capable de protéger ses citoyens, admet le premier ministre”* van 2 maart 2020, stelt verzoekster tot slot dat de Libanese president heel recentelijk heeft moeten toegeven dat hij zijn eigen volk geen bescherming meer kon bieden en dat hij evenmin kon vermijden dat de bevolking zou worden blootgesteld aan ontorende levensomstandigheden, hetgeen a *fortiori* ook geldt voor de Palestijnen uit Libanon.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een brief van verzoeksters dochter H., een attest van de praktijk kinderpsychiatrie De Hoeksteen dd. 7 mei 2020 en een attest van kinder- en jeugdpsychiater M.V.d.N. dd. 26 mei 2020.

3. Nieuwe elementen

3.1. Op 8 april 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 11 januari 2021.

3.2. Bij faxbericht van 14 april 2021 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: diverse artikelen betreffende de (ontoereikende) door UNWRA verleende bijstand, de budgettaire tekorten van UNRWA en de impact van de Covid-19 pandemie, arrest nr. 250 859 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 maart 2021, arrest nr. 251 571 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 maart 2021, diverse persartikels over de explosie in Beiroet op 4 augustus 2020 en de politieke en socio-economische gevolgen hiervan, over de veiligheidssituatie in Libanon, over de coronacrisis in Libanon en over de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen en een attest betreffende jeugdhulp dd. 9 november 2020.

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) uit haar verklaringen blijkt dat zij niet daadwerkelijk (en recent) de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen zodat zij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève en haar verzoek om internationale bescherming bijgevolg verder wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, (ii) het feit dat volgens het soennitische familierecht de familie van de vader na scheiding of overlijden van deze laatste het recht heeft om de opvoeding van de kinderen vanaf een bepaalde leeftijd te verzorgen op zich niet valt binnen het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, (iii) ook het feit dat zij bij een terugkeer naar Libanon bestraft zou worden voor een wetsovertreding, *i.e.* dat zij haar kinderen heeft meegenomen naar het buitenland, op zich evenmin automatisch kan leiden tot de conclusie dat haar een internationale beschermingsstatus dient te worden toegekend, (iv) zij er bovendien niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij niet over de voogdij over haar kinderen beschikt, dat zij deze voogdij in de toekomst zal verliezen of dat zij daadwerkelijk een wetsovertreding zou hebben begaan door samen met haar kinderen Libanon te verlaten, zoals wordt toegelicht, en zij nalaat documenten voor te leggen die enig uitsluitsel zouden kunnen geven over haar werkelijke familierechtelijke situatie en zij afwijkende en vage verklaringen aflegt over de kwestie of zij al dan niet over dergelijke documenten zou beschikken, (v) ook de door haar beweerde problemen die zij ondervond met haar schoonfamilie na de dood van haar echtgenoot niet kunnen leiden tot de conclusie dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming, zoals omstandig wordt uiteengezet, (vi) zij niet aannemelijk kan maken dat haar schoonfamilie haar kinderen slecht gaat opvoeden en dat haar kinderen bij religieuze organisatie terecht zouden komen en naar fundamentalistische scholen gestuurd zouden worden, het bovendien vergezocht is en weinig waarschijnlijk is dat extremistische groeperingen meisjes een wapen in hun handen zouden duwen en hen hier in zouden opleiden, en zij niet aannemelijk kan maken dat haar kinderen dermate slecht behandeld werden door haar schoonfamilie, (vii) de door haar neergelegde documenten de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet wijzigen, zoals wordt toegelicht, (viii) nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar het kamp waar zij verbleef en (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 april 2020 (CG nr. 1810910), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoekster daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

7. Beoordeling

7.1. Het toepassingsgebied van artikel 1D van het Verdrag van Genève

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekster UNRWA-geregistreerd is als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter van oordeel dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij daadwerkelijk en kort voor het indienen van haar verzoek om internationale bescherming de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen zodat zij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en haar verzoek om internationale bescherming bijgevolg dient te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal verwijst in dit verband naar verzoeksters verklaringen, die in de bestreden beslissing als volgt worden weergegeven: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en geregistreerd was bij UNRWA (Doc 6, doc 8, CGVS p. 11). Volgens het document had u toegang tot de diensten die aangeboden werden door UNRWA. U verklaarde als kind weliswaar naar scholen van UNRWA geweest te zijn maar maakte verder geen gebruik meer van de diensten van UNRWA. Ook uw kinderen gingen niet naar UNRWA scholen (CGVS p.10, p.11). U stelde dat personeel van UNRWA in de laatste dagen van het leven van uw echtgenoot in 2014 langs kwam. Na evaluatie van jullie situatie waren ze van mening dat jullie niets tekort kwamen (CGVS p.11). U legde een document van UNRWA neer waaruit blijkt dat u niet ingeschreven bent in het sociale programma, maar wel kan rekenen, indien gewenst, op al de andere diensten die UNRWA aanbiedt (doc 6).”* De Raad leest dienaangaande in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Waar gingen uw kinderen naar*

school? (...) Die gingen niet naar scholen van unrwa? Neen want we zaten buiten het kamp, ik stuurde ze er niet naartoe, omdat de grootvader in de scholen werkte, hij was zeer invloedrijk in zijn werk zelfs de vergaderingen werden in ons huis georganiseerd, mijn dochter is psychisch ziek en ik wilde niet dat ze dat allemaal meemaakt. U bent wel unrwa geregistreerd, maakte u gebruik van de diensten? Ik studeerde aan unrwa school; We kregen geen hulp van unrwa, toen mijn man in het sterfbed lag, kwamen er mensen van unrwa langs, ze wilden de situatie evalueren ze zeiden je hebt alles, ik zei ja, voorbij zes jaar had ik alles gehad, maar nu heeft mijn man kanker en je wet hoe duur dat is; ik heb niks gekregen. Ik kreeg geen hulp van unrwa maar vriendin van mij werkte in een apotheek en ze regelde dringende geneesmiddelen, mijn dochter had niet meer goed gestudeerd en ze verliet de school waardoor ik vaak door de school opgebeld werd, ik moest haar ophalen elke dag en psychologisch was ze niet goed. Op het doc dat u neerlegt staat dat al de diensten toegankelijk zijn voor u? We hebben geen hulp gekregen, mijn man was kankerpatiënt en kregen geen kankergeneesmiddelen de kinderen krijgen panadol en paracetamol, niet meer dan dat daarnaast wilde mijn kind net naar een school gaan waar ze met 50 studenten zit.” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). De Raad is van oordeel dat uit deze antwoorden van verzoekster, die hoofzakelijk betrekking hebben op het feit dat UNRWA niet is tussengekomen in de kankerbehandeling van haar man, niet zomaar kan afgeleid worden dat zij niet daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan overigens niet worden gevolgd in het standpunt dat het louter voorleggen van een UNRWA-registratiekaart niet voldoende is voor de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wanneer uit de verklaringen van de verzoekster niet blijkt dat zij daadwerkelijk recent beroep gedaan heeft op de hulp of bijstand van UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)” Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA, hetgeen *in casu* het geval is, of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest *El Kott* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden de uitsluitingsgrond uit artikel 1D niet (meer) van toepassing is: “49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingssfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of

door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. (...)

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak Alheto (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite), waar het Hof voor recht verklaarde dat “Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...)” Het Hof wijzigt hiermee immers niets aan haar eerdere rechtspraak dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd, hetzij door de registratie bij UNRWA aan te tonen, hetzij door elk ander middel.

De Raad herinnert ook aan de doelstelling van artikel 1 D van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende (materiële) bijstand genieten van de toepassing van dit verdrag uit te sluiten en anderzijds blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het staat vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier dat verzoekster een verblijfsrecht had in Libanon en er UNRWA-geregistreerd is, hetgeen in de bestreden beslissing ook niet wordt betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekster elders een gewoonlijk verblijf had. Derhalve besluit de Raad dat verzoekster aantoonbaar is dat zij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten niet volstaat om de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (§ 49). Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat “niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen” (§ 56). Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat “het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil” (§ 65).

7.2. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA en de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen recente informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in Libanon. De COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 kan immers bezwaarlijk nog als actueel worden beschouwd. Het ontbreekt de Raad aldus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is te vervullen en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoekster in Libanon levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Dienvolgens wordt de Raad in de onmogelijkheid gesteld te beoordelen of verzoekster zich desgevallend terug onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen.

7.2.2. Redenen buiten verzoeksters invloed en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Voorts benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoeksters vluchtmotieven
- verzoeksters socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan haar situatie die haar in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

7.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid tot terugkeer een wezenlijk onderdeel is van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vermits moet vastgesteld worden of de verzoek(st)er zich al dan niet onder de bijstand en bescherming van UNRWA kan plaatsen. Opdat verzoekster (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is immers vereist dat zij in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied.

Niet alleen wordt de mogelijkheid tot terugkeer niet onderzocht in de thans bestreden beslissing, daarenboven dient de Raad vast te stellen dat het administratief dossier met de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019 opnieuw geen recente informatie bevat omtrent de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon na een verblijf in het buitenland. Bij gebrek aan actuele informatie wordt de Raad aldus in de onmogelijkheid gesteld na te gaan of verzoekster al dan niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

7.2.3. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS